

תת"ע 4970/12/15 - מדינת ישראל נגד ראובן צבעוני - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4970-12-15 מדינת ישראל נ' ראובן צבעוני
בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד ליהי אלדר

נגד

ראובן צבעוני - בעצמו

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום (הזמנה לדין) בעבירה של עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 171(1) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, נצפה רכבו של הנאשם ביום 20.07.16, סמוך לשעה 18:05 כשהוא חונה בעיר חולון, ברח' סוקולוב סמוך לבית מספר 54 ולדברי השוטר, עד התביעה דוד גבע, גרם בכך הפרעה לתנועה כאשר החנה את רכבו על נתיב הנסיעה הימני מבין שני נתיבים במקום, מקום שנאסרה בו העמדת הרכב ע"י סימון בצבע אדום ולבן על שפת המדרכה, וגרם בכך "עיכוב לתנועה".

על פי העובדות המתוארות בכתב האישום: "באופן העמדת הרכב כמתואר נהגים נאלצו לעצור ולסטות אל הנתיב הנותר, דבר שגרם חסימת תנועה".

עוד על פי גרסת עד התביעה כפי שתיאר בעדותו בבית המשפט, בהגיעו למקום הבחין בחסימת התנועה, עצר את רכבו מאחורי הרכב של הנאשם, נהג אחר של רכב נוסף שחנה במקום התבקש לעזוב את המקום וכך עשה, השוטר החל ברישום הדו"ח כנגד הנאשם שלא היה ברכב או בקרבתו ובשלב מסוים הגיע הנאשם למקום.

דברי הנאשם ותגובתו בפני השוטר במקום תועדו בהרחבה ע"י השוטר, מפאת כבודו של הנאשם לא אחזור עליהם מילה במילה. אעיר לנאשם כי ראוי היה להשתמש בשפה אחרת ולכבד את השוטר המייצג את רשויות המדינה.

הנאשם טען במקום כי יש ברשותו תו נכה וכן טען כי השוטר מפריע לו לאכול. הנאשם חתם על קבלת הדו"ח והוסיף

עמוד 1

בכתב ידו בסמוך לחתימה את המילים "השוטרים לא נהגו כחוק".

בבית המשפט טען הנאשם כי קיבל לידו העתק מכתב האישום שאינו קריא. יחד עם זאת עיינתי בהעתק שקיבל הנאשם ומצאתי כי ניתן לקרוא את הכתוב, אם כי מדובר בהעתק שבו הכתוב מוטבע על הנייר באופן חלש.

נוכח דבריו אלו של הנאשם מסרתי לנאשם עותק מכתב האישום וניתנה לנאשם שהות בטרם הדיון ובמהלכו לקרוא את נסיבות המקרה כפי שתיאר השוטר בדו"ח. הנסיבות שרשם השוטר הוקראו על ידי העד בפתח עדותו בקול רם.

עיקר טענתו של הנאשם היא למעשה טענה חוקית/משפטית והיא כי חנייתו במקום לשיטתו מאחר ורכבו נושא תו חניה לרכב נכה הייתה כחוק.

הנאשם הציג בפני תעודת נכה וכן מסמכים רפואיים לעניין מגבלת הליכה (הוגשו וסומנו נ/1 עד נ/3).

לאחר ששמעתי את עדויות השוטר מחד ואת הנאשם מאידך, אני מוצא כי אין מחלוקת עובדתית ביניהם, לפיכך אני קובע כי הנאשם אכן חנה את רכבו במקום המתואר בדו"ח שערך השוטר, היינו ברח' סוקולוב בעיר חולון, במקום בו אסורה העמדת הרכב שכן שולי המדרכה מסומנים בפסים אדום לבן וכל זאת בשעה 18:05 לערך או בסמוך לכך.

הנאשם מפנה לחוק חניית נכים, התשנ"ד - 1993 [להלן: "חוק הנכים"], שבו סעיף 2 שכותרתו "חניה במקום שאין החניה מותרת בו" אשר קובע בלשון הזו:

2. א. נכה רשאי לחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה

מותרת בו אם התקיימו כל אלה:

- (1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;**
- (2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;**
- (3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;**
- (4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה."**

לטענת הנאשם סעיף 2 (א) (4) כאמור קובע לשיטתו ולהבנתו כי מותר לחנות במקום שבו החניה גורמת הפרעה ובלבד שההפרעה אינה הפרעה "ממשית" לתנועה.

לאחר שעיינתי בטענות הנאשם לנוכח הוראתו המפורשת של חוק הנכים אני מוצא כי אין לקבל כלל וכלל את פרשנותו זו של הנאשם, אשר אינה עולה עם הכתוב בחוק.

ראשית, סעיף 2 לחוק הנכים מתיר לנכה שרכבו נושא תג נכה לחנות בהתקיים של 4 התנאים המנויים להלן בסעיף וזאת קיומם של התנאים במצטבר.

הנאשם לא התייחס כלל בעדותו בפני לתנאים 1 עד 3 כאמור, היינו לא העיד כי בדק כי אין מקום חניה מוסדר לנכים במקום, או כי אין בסמוך מקום אחר שהחניה בו מותרת, או מקום שבו יש חניה פנויה באותו זמן.

לא זו אף זו, הנאשם מסתמך על סעיף 2 (א)(4) לחוק הנכים כאמור ומבקש לטעון כי חניה במקום כפי שהוא חנה את רכבו אינו מהווה הפרעה ממשית לתנועה. בכל הכבוד הראוי איני מוצא לנכון לקבל טענה זו מעיקרה.

אין מחלוקת כי מדובר בעורק תחבורה עירוני ראשי, רחוב סוקולוב בעיר חולון בשעת ערב במקום בו מתנהלת לכל הדעות תנועה ערה של רכבים וכפי שהעיד השוטר בבית המשפט גם של אוטובוסים.

במקום שני נתיבים המיועדים ומכוונים לנסיעת כלי רכב. הנאשם חנה במקום שבו מסומן בבירור איסור חניה וזאת באמצעות סימון פסים אדום לבן לאורך שפת המדרכה.

אין ספק כי חניה תוך חסימת נתיב אחד מבין שני נתיבים במקום כמתואר, מהווה הפרעה ממשית לתנועה.

כל פרשנות אחרת היא אבסורדית, שכן מה לנו הפרעה ממשית יותר לתנועה מאשר חסימת מחצית מהדרך וזאת במקום ובשעה בו קיימת תנועה ערה של כלי רכב.

אני מקבל את התרשמות השוטר בנקודה זו, ואת התיאור שתיאר לגבי מהות ההפרעה, שהתבטאה בחסימת נתיב אחד (הימני) מבין 2 נתיבים וגרמה אף לכלי רכב שנסעו בנתיב הימני לצורך לעבור נתיב לנתיב השמאלי על מנת להיות מסוגלים להשתלב בתנועה ולהמשיך בנסיעה. אין לי ספק כי מדובר בהפרעה ואף בהפרעה ממשית ומבחינה זו אני דוחה עובדתית את טענתו של הנאשם.

ככלל, הלכה היא כי סעיפים 2 ו-3 לחוק חניה לנכים: "מבטאים איזון בין ההגנה על זכותו של נכה לחניה נגישה לבין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים ובמדרכות. על כן קובע סעיף 2 תנאים מצטברים שרק בהתקיימם רשאי נכה להחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו" (רע"פ 4819/10 רחמים

נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.7.2010);

[וראו, בהקשר זה, גם רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 604/10 לביא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.5.2010)].

כפי שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 604/10 עו"ד לביא יעקב נ' מד"י [פורסם בנבו] (25.12.2000) מטרתו העיקרית של חוק חנייה לנכים הוא לאפשר נגישות מלאה לציבור הנכים לכל מקום אשר הם חפצים להגיע אליו ברכבם, ואת עקרון הנגישות של ציבור הנכים יש ליישם ברוח שנקבעה בסעיפים 1 ו-2 לחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות תשנ"ח - 1998 אשר קובעים כדלקמן:

"1. זכויותיהם של אנשים עם מוגבלות ומחויבותה של החברה בישראל לזכויות אלה, מושתתות על ההכרה בעקרון השוויון על ההכרה בערך האדם שנברא בצלם ועל עקרון כבוד הבריות.

2. חוק זה מטרתו להגן על כבודו וחירותו של אדם עם מוגבלות, ולעגן את זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים, וכן לתת מענה הולם לצרכיו המיוחדים באופן שיאפשר לו לחיות את חייו בעצמאות מרבית, בפרטיות ובכבוד, תוך מיצוי מלוא יכולתו".

זכות זו של ציבור הנכים אינה זכות מוחלטת והיא יחסית ככל זכות ואינטרס, חשוב ככל שיהיה. סעיפים 2 ו-3 לחוק חנייה לנכים מבטאים איזון בין ההגנה על זכותו של נכה לחנייה נגישה לבין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים ובמדרכות ולפיכך קבע סעיף 2 לחוק חנייה לנכים תנאים מצטברים שרק בהתקיימם רשאי נכה לחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו.

סיכומו של עניין, לאחר שהעיד עד התביעה השוטר אני מוצא כי עדותו מקובלת עלי, לא מצאתי כי נסתרה בחקירה נגדית ע"י הנאשם. זאת ועוד, הנאשם עצמו העיד בפני ומצאתי לגבי העובדות הרלוונטיות כאמור כי אין מחלוקת עובדתית לגבי העובדה כי הרכב חנה במקום ובשעה כמפורט בכתב האישום, ברחוב סוקולוב בניגוד לסימון אדום לבן על שפת המדרכה, תוך הפרעה לתנועה כאמור.

הנאשם לא עמד בתנאי חוק הנכים ולא הוכיח את קיומם של התנאים המנויים בסעיף 2(א) לחוק, שקיומם נדרש להתקיים במצטבר.

משום כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעובדות כתב האישום.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, במעמד הצדדים